

Безъ най-малкы подозрѣнія Еничерытъ оставихъ съзаклѣтницытъ да влѣзхъ въ града, нъ Бостанджи-башійтъ затвори вторытъ врата на палата и объяви, че ще ги отвори само по заповѣдь на Султана. Като са мысляше за побѣдитель, Байрактарытъ накара да насплѣхъ вратата и прогласи за царь Селима. Нъ когато достигнхъ до приѣмната стая, той намѣри тамъ одушеното тѣло на господаря си (1808).

Отчаянный Байрактаръ са прѣклони плачешкомъ прѣдъ тѣзи бездушны остатъцы и са забрави въ своята голѣма екърбъ. Въ туй врѣме влязъ при него Капетанъ-паша и му казва: “Прилича ли на русенскыя паша да плаче като жена? Селимъ не иска отъ насъ плачове, нъ отмыщеніе. Нека накажемъ неговытъ убійцы и особенно нека не дадемъ на крѣвопійныя тиранъ да са въсползува отъ прѣстѣпленіето си и да са укрѣпи на прѣстола чрѣзъ смъртыта на другия си братъ, Махмуда.”

Като дойде на себеси, Байрактарытъ даде заповѣди да хвърлятъ Мустафа въ тъмницата, у която живѣеше Селимъ. Неговый братъ Махмудъ, на възраст 23 години, са прогласи за царь и слѣдъ нѣколко дня тържественно припаса Османовата сабья въ джаміята на Еюбъ.

Понеже бѣше възлѣзълъ на прѣстола беззаконно, Мустафа 4й не можа да царува повече отъ 14 мѣсеца. Никой не пожали паданьето му, защото неговытъ характеръ не можа да вдѣхне никому обычь или почетъ.

